

Etkinlik Değerlendirme

GÜNCEL SANAT VE FOTOĞRAF SEMPOZYUMU ÜZERİNE

Tuğba Taş*

Ankara Fotoğraf Sanatçıları Derneği'nin organize ettiği Güncel Sanat ve Fotoğraf Sempozyumu 17-19 Kasım 2017 tarihleri arasında Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde gerçekleştirildi. Sempozyum kapsamında oturum ve panellerin yanı sıra Murat Germen, Hayal İncedoğan İmamoğlu, Melih Zafer Arıcan, Nilay İşlek, Emel Karakozak, Nancy Atakan, Merve Ünsal, Ömer Orhun, Seyed Ehsan Bagheri, Gülbin Özdamar Akarçay, Mehmet Yılmaz, Rıfat Şahiner, Osman Bozkurt, Murat Durusoy, Simber Atay, İbrahim Göğer, Erol Büyükyazıcı ve grup olarak katılan Çağrı Taşkın, Serkan Kaptan ile Erdal İnci'nin çalışmalarının yer aldığı bir sergi de düzenlendi.

Konu ile ilgili akademisyen, sanatçı, sanat eleştirmeni ve küratörleri bir araya getiren sempozyum 17 Kasım günü Amerikalı sanat eleştirmeni ve akademisyen Terry Barrett'in açılış konuşması ile başladı. Kitapları son yıllarda Türkçeye de çevrilen ve Türkiye'de sanat ve fotoğraf alanıyla ilgilenenlerin tanıdığı bir isim olan Barrett'in konuşması "Sanatı Yorumlamanın İlkeleri" başlığını taşıyordu. Sanat eserinin anlamının konu, medyum, biçim ve bağlamdan oluştuğunu belirten Barrett, eseri yorumlamanın ise eser hakkında düşünme ve eseri görme, hissetme ve dile dökmeye dayandığı üzerinde durdu. Barrett ayrıca tek ve bütünleşik bir yoruma ulaşmanın mümkün olmadığı, tam

* Yrd. Doç. Dr., Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi, tugbakanli@yahoo.com
Yazının Geliş Tarihi:01/12/2017 Yazının Kabul Tarihi: 06/12/2017

aksine eserin çoklu yorumlamaları davet ettiği üzerinde durdu. Barrett'in altını çizdiği diğer önemli nokta eserin anlamının sanatçının niyetiyle sınırlı olamayacağı ve eleştirinin sanatçıdan çok esere odaklanması gerekliliği idi. Bununla birlikte yorumcunun da toplumsal bağlarından kopuk olmadığını belirten Barrett, yorumcunun dünya görüşünün yapılan yorumla ilişkili olduğuna dikkat çekti.

Açılış konuşmasının ardından 18 ve 19 Kasım tarihlerinde "Güncel Sanat ve Güncel Sanatta Fotoğraf Kullanımı", "Türkiye'de Güncel Sanat ve Fotoğraf", "Güncel Sanat ve İzleyici İlişkisi" ve "Sosyo-Kültürel ve Politik Bir Olgu Olarak Güncel Sanatın Gücü ve Gelecek Beklentileri" panellerinin yanı sıra "Serbest Bildiriler" başlığı altında dört oturum düzenlendi. İkinci günün ilk oturumunda İran Fotoğrafçılar Evi başkanı ve Tahran İlmî Karbordi Üniversitesi öğretim üyesi Seyed Ehsan Bageri "Günümüzde Fotoğraf: Fırsatlar ve Zorluklar" başlığını taşıyan bir konuşma yaptı. Bageri, fotoğrafın hem bir medya hem de sanatsal ifade aracı olduğunu belirtti ve fotoğrafın gerçeği göstermek için hala güçlü bir araç olduğu ve üzerinde durdu. Bu oturumda yer alan Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Öğretim Üyesi Rıfat Şahiner'in bildirisi "Çağdaş Fotoğrafta Gerçeklik Etkisi, Dijital Teknoloji ve Andreas Gursky" başlığını taşıyordu. Şahiner konuşmasında dijital teknolojilerin geleneksel fotoğraftan, hem görüntünün üretimi hem de görüntüye müdahale açısından, bir kopuşu getirdiğine işaret ederken Andreas Gursky'nin fotoğraflarını Pierre Bourdieu'nun "gerçeklik etkisi" kavramı ışığında değerlendirdi.

Sempozyumun ilk paneli olan "Güncel Sanat ve Güncel Sanatta Fotoğraf Kullanımı"nın ilk konuşmacısı Terry Barrett'ti. Belgesel fotoğrafçı, sanatçı, aktivist gibi tanımların sınırlarının güncel sanat ortamı içinde bulanıklaştığına dikkat çeken Barrett, Birleşik Devletler'den üç fotoğrafçıyı örnek olarak gösterdi: Stacy Kranitz, Jennifer Little ve Tom Chambers. Barrett, bu üç fotoğrafçının toplumsal sorunlara odaklandığını ama bunu yaparken geleneksel belgeselin sınırlarının dışına çıktıkları ve güncel ifade biçimleri geliştirdikleri üzerinde durdu. Barrett, Amerika'nın kırsal kesimlerinde yaşayan insanları fotoğraflayan Kranitz'in bağlama bağlı olarak kendisini kimi zaman "sanatçı" kimi zaman da "belgesel fotoğrafçı" olarak tanımladığına; çevre sorunlarına dikkat çekmek için belgesel tarzda fotoğraf çeken Little'ın fotoğraflarının "bilimsel belgesel" olarak tanımlanabileceğine; yine çevre sorunlarına dikkat çekmek için kurgusal fotomontajlar üreten Chambers'ın kendisini "fotoğrafçı"dan ziyade "sanatçı" olarak tanımlamayı tercih ettiğine dikkat çekti. Oturumun ikinci konuşmacısı, İtalya'daki Leporello kitabevinin sahibi Chiara Capodici'ydi. Capodici'nin konuşması Barrett'in

konuşmasını tamamlar nitelikteydi. Nitekim o da pek çok örnekler üzerinden, günümüzde belgesel fotoğraf, haber fotoğrafı, kavramsal fotoğraf gibi tanımlamaların sınırlarının silinmekte olduğu üzerinde durdu. Bu farklı fotoğraf tarzlarının, biçim ve yaklaşımlarının hangilerinin sanat alanı içine girdiği/girebildiği üzerine sürüp giden tartışmalara değinen Capodici, konuşmasında ünlü fotoğrafçı Paul Graham'ın sanat dünyasına yönelik eleştirisine yer verdi. Capodici, Graham'ın sanat dünyasının fotoğrafı sadece kendi fikirlerini ifade etmek için pek çok farklı medyundan biri olarak kullanan sanatçılarla ilgilendiğinden ve "belgesel" in aşağılayıcı bir etiket olarak kullanılmasından şikâyet ettiğini aktardı. Öte yandan Sophie Berrebi gibi eleştirmenlerin ise günümüz sanat dünyası içinde belgeselin giderek daha fazla yer aldığından bahsettiğini söyledi. Capodici son olarak haber fotoğrafı ile kavramsal fotoğraf arasındaki sınırın silinmesine değinirken, ilştirilmiş haber fotoğrafçıların ürettikleri fotoğrafların "çatışma görüntüleri" olmaktan ziyade, uymak zorunda oldukları kurallara atfen "kuralların görüntüleri" olduğunu söyledi ve Adam Broomberg ve Oliver Chanarin'in bu durumu eleştiren *The Day Nobody Died* (2008) adlı çalışmalarından bahsetti. Broomberg ve Chanarin bu çalışmalarında Birleşik Krallık'tan Afganistan'a içinde altı metrelik fotoğraf kâğıdı bulunan bir kutuyla seyahat etmişlerdi ve bu fotoğraf kâğıdını yirmi saniye ışığa maruz bırakarak görüntü oluşturmuşlardı. Capodici, bunun kimileri tarafından kavramsal sanat olarak kabul edildiğini ama sanatçıların bunun en temel düzeyde mekanik bir kayıt olduğunu üzerinde durduklarını belirtti ve Allan Sekula'nın kavramlarını kullanarak onların *modernizmi parçalamaya* ve *belgeseli yeniden keşfetmeye* giriştikleri için önemli olduğunu söyledi. Oturumun üçüncü konuşmacısı yazar, çevirmen, editör ve küratör Süreyya Evren, konuşmasında fotoğrafta gerçeğin temsili meselesi ile Türkiye'de güncel sanat ve fotoğraf ilişkisine odaklandı. Evren, günümüzde fotoğrafın gerçeklikle ilişkisinin sonlandığını söylemenin zor olduğunu ama gerçekliğin güncel sanat içinde daha karmaşık bir yeri olduğunu belirtti. Şener Özmen ve Cengiz Tekin'in fotoğraflarından yola çıkarak kurgusal fotoğraflarda gerçekliğin izinin sorgulanabileceği üzerinde durdu; özellikle Cengiz Tekin'in gerçeklikle kurduğu ilişkinin gerçekliğin ironisini yapmaya dayandığına dikkat çekti. Evren ayrıca gerçeküstü mizahi fotoğraflardan, büyülü gerçekçilikten izler taşıyan "Meksika Rüyaları" serisine Bashir Barlakov'un fotoğraflarını değerlendirdi.

Takip eden oturum bildirilerin belirli bir tema çerçevesinde olmadığı "Serbest Bildiriler" den oluşuyordu. Oturumun ilk konuşmacısı olan Yüzüncü Yıl Üniversitesi Öğretim Üyesi Handan Tunç, güncel sanat ve eleştiri arasındaki ilişkiyi irdelediği

konuşmasında eleştirmenin teoriyle eser arasında bağ kuracak kişi olarak konumlandırıldığını söyledi. 2000 sonrası uluslararası sanat piyasasına ilişkin genel bir çerçeve çizen Tunç, eleştirmenin bu ortamdan bağımsız olamayacağını belirtti. Oturumun ikinci konuşmacısı olan Sakarya Üniversitesi öğretim üyesi Melih Zafer Arıcan ise tarihsel olarak fotoğraf teknolojisindeki değişimlere değindikten sonra günümüz sayısal teknolojilerine odaklandı ve fotoğrafın çok hızlı üretildiği/tüketildiği günümüzde fotoğraf çekmek ve bakmak için daha uzun zaman ayırmamız gerektiği üzerinde durdu. Aynı oturumda konuşan Hayal İncedoğan'ın konuşması, sanatçı konuşması niteliğini taşıyordu. Sempozyum kapsamında eserleri sergilenen İncedoğan, bu eserleri oluşturma süreci ve eserlerin fotoğraf tarihindeki diğer eserlerle ilişkilene biçimleri üzerinde durdu. Takip eden konuşmada fotoğrafçı, öğretim görevlisi ve eleştirmen Laleper Aytek; Walker Evans, Robert Frank gibi fotoğrafçılardan yola çıkarak fotoğrafçının gözlemci olmaktansa katılımcı olmasının öneminden bahsetti. Aynı oturumda, Dokuz Eylül Üniversitesi öğretim üyesi Sadık Tümay ise Türkiye'de güncel sanatla fotoğraf ilişkisini irdelerken başlangıcından bugüne Uluslararası İstanbul Bienali'nde fotoğrafın konumuna odaklandı. Tümay ayrıca güncel sanat içinde farklı medyumların iç içe geçtiği için bir kişiye tek başına fotoğrafçı demenin zor hale geldiğinden söz etti ve performans ile fotoğraf arasındaki ilişkiye dikkat çekti. İçeriği ve araştırma alanı açısından bu konuşmanın "Serbest Bildiriler" oturumu yerine "Türkiye'de Güncel Sanat ve Fotoğraf" başlıklı oturumda yer alması daha iyi olurdu. Sonraki konuşmacı Dokuz Eylül Üniversitesi öğretim üyesi Gökhan Birinci idi. Birinci, fotoğraf tarihi boyunca ve günümüzde aracın imkanlarını zorlayarak ve farklı malzemeler kullanarak deneysel görüntüler üreten Mary Georgina Filmer, Robert Rauschenberg, Anselm Kiefer, Matthew Brandt gibi sanatçılardan söz etti.

Sempozyumun ikinci paneli "Türkiye'de Güncel Sanat ve Fotoğraf" başlığını taşıyordu. Bu oturumun ilk konuşmacısı olan galeri sahibi ve küratör Kerimcan Güleriyüz, Türkiye'de 2000'lerin ortalarından itibaren sanat ortamı ve galericilikten söz etti. Oturumun ikinci konuşmacısı Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi öğretim üyesi Mehmet Yılmaz güncel sanat, çağdaş sanat ve modern sanat tanımlamalarının birbiriyle karıştırıldığı üzerinde durdu. Modern kelimesi şimdiki zaman, yakın zaman, güncel anlamına gelmekle birlikte sanat alanında temsili resim geleneğini sorgulayan sanatçılara, sanat akımlarına ve belirli bir tarihsel döneme göndermede bulunur. Çağdaş kelimesi de esasında güncel olan anlamına gelmekle birlikte kimi zaman modernin kimi zamansa güncelin karşılığı olarak kullanılıyor. Günümüz sanatını nitelendirmek için

sempozyum konuşmacılarının bir kısmının güncel, bir kısmının çağdaş terimini tercih etmesi, hatta aynı konuşmacının bu terimleri birbirinin yerine geçecek şekilde kullanması bu karşıtlığa işaret ediyordu. Yılmaz günümüzde üretilen sanatı post-modern sanat olarak adlandırmanın bu karışıklığın önüne geçebileceğini belirtti. Yılmaz'dan sonraki konuşmacı sanatçı, eğitimci, sanat tarihçisi ve eleştirmen Nancy Atakan'dı. Atakan oturuma katılmadığı için Türkiye'de "Fotoğraf Kullanan Çağdaş Sanatçıların Örnekleri"nden oluşan bildirisi okundu. Bir sonraki konuşmacı Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Sanat Tarihi Bölümü öğretim üyesi Nermin Saybaşılı idi. Lefebvre'den hareketle modern dünyada gündelik hayatın banallığı ve sıradanlığından söz eden Saybaşılı kapitalist toplumu anlayabilmek ve eleştirebilmek için bu sıradanlığın dikkatlice incelenmesi gerektiği üzerinde durdu. Saybaşılı avant-garde sanatçıların banal olana dalmaya cüret ettiklerini, 1960'lı yıllarda Pop-Art ve ardından Kavramsal Sanat'ın gündelik hayatın politikasını sorgulamaya başladığını söyledi. Saybaşılı daha sonra Dilek Winchester'ın *Likör ve çikolata: Çok anlaticılı bir kitap* (2006) başlıklı çalışmasına odaklandı ve bu çalışmayı Lefebvre'in kuramı ve resim sanatındaki natürmort geleneği ile ilişkisi üzerinden değerlendirdi. Saybaşılı, kadınların hayat hikayeleri üzerine kurulu olan bu çalışmayı değerlendirirken güncel sanat içinde kişisel tarihin toplumsal tarihe işaret ettiği üzerinde durdu.

Sempozyumun üçüncü günü "Serbest Bildiriler"le başladı. Bu oturumda sanatçı Murat Durusoy dijitalleşme ile fotoğraf ilişkisini ele aldı. Dijital ve analogun günümüzde içiçe olduğunu söyleyen Durusoy bunun yeni bir gerçeklik oluşturduğu ve bu gerçekliği tanımlamak için Roy Ascott'un moist/nemli medya kavramını kullanmanın uygun olacağı üzerinde durdu. Günümüzde herkesin bir çeşit görüntü avcısı haline geldiğini belirten Durusoy, Clement Valla'nın Google-Earth görüntülerinden oluşturduğu çalışmasına dikkat çekti. Durusoy konuşmasında ayrıca bilgisayar oyunlarının içindeyken ekran görüntüsü almaya dayanan oyun fotoğrafçılığından söz etti ve sanal ile gerçek olan arasındaki çizginin giderek silindiğine dikkat çekti. Oturumun diğer konuşmacısı Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf Bölümü öğretim üyesi Simber Atay "Belirsiz Fotoğraf" başlığını taşıyan konuşmasında fotoğrafın gerçeğe ilişkin bir bilgi taşıdığı kadar gerçeği belirsizleştirdiği üzerinde durdu. Atay, fotoğraf tarihinden örnekler sunarak, bu belirsizliğin estetik bağlamında da değerlendirilebileceğini söyledi.

Sempozyumun üçüncü paneli "Güncel Sanat ve İzleyici İlişkisi" başlığını taşıyordu. Bu panelin ilk konuşmacısı olan İstanbul Bilgi Üniversitesi Kültür ve Sanat

Yönetimi Bölümü öğretim üyesi Serhan Ada, sanat yöneticilerinin geliştirdikleri izleyici geliştirme (audience development) pratiklerini ve izleyici-gösteri ilişkisini tarihsel örnekler üzerinden tartıştı. Ardından söz alan sanat tarihçisi, eleştirmen ve küratör Fırat Arapoğlu'nun konuşması "Herşey Nasıl Başladı? Çağdaş Sanatta Fotoğraf Kullanımının Temelleri Üzerine Bir Deneme" başlığını taşıyordu. Arapoğlu konuşmasında, günümüzde fotoğrafların belirli bir bağlam içinde kullanılmasının başlangıcı olarak işaret ettiği 1960'lı yıllara odaklandı. Arapoğlu, bu yıllarda üretimde bulunan Vito Acconci, Victor Burgin, John Baldessari, Dan Graham gibi öncülerin işlerini değerlendirdiği konuşmasında fotoğraf metin ilişkisini de ele aldı. Ada ayrıca Kavramsal Sanat'ın bir stil haline gelmesinin ve belirli kalıpları olmasının sorunlu olduğundan söz etti. Arapoğlu konuşmasında izleyici konusuna da değindi ancak konuşması izleyiciden ziyade güncel sanat-fotoğraf ilişkisinin temellerine odaklandığı için "Güncel Sanat ve Güncel Sanatta Fotoğraf Kullanımı" başlıklı panel için daha uygun görünüyordu. Oturumun diğer konuşmacısı Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi öğretim üyesi Gülbin Özdamar Akarçay'dı. Akarçay konuşmasında günümüzde izleyicinin daha aktif olması gerektiğinden, izleyici eğitiminin öneminden söz etti, bununla birlikte izleyicinin salt bilgi edinmeye takılıp kalması durumunda haz alamayacağı üzerinde durdu. Ardından söz alan fotoğrafçı, yazar ve öğretim görevlisi Orhan Cem Çetin sanatın sanatçı, yapıt ve izleyiciden oluşan üç unsuru olduğunu ve bu üç unsur arasında hiyerarşi olmaması gerektiğini savundu. Sanatçının izleyiciyi tanıması gerektiği üzerinde duran Çetin, örneğin tarihsel referansları olan bir sanat eserinde izleyicinin tarihsel referansı anlamasa bile "elinin boş dönmemesi" gerektiğini söyledi ve güncel sanat içinde izleyicinin doğrudan sürece dahil edildiği örnekler verdi. Oturumun son konuşmacısı olan sanatçı ve İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan Nilay İşlek ise, sanat eseri ile izleyici arasında karmaşık bir ilişki olduğundan söz etti ve sanat eserinin karmaşık bir yapıya bürünmesinin izleyicinin algılamasını zorlaştırdığı üzerinde durdu. Bu oturum, konuşmaların ardından sempozyum izleyicilerinin de katılımıyla zengin bir tartışmaya sahne oldu. Sanat eseri ile izleyici ilişkisi çerçevesinde beğeni kavramı ve bu kavramın toplumsal sınıflarla olan ilişkisinin tartışılması paneli daha da zenginleştirebilirdi.

Takip eden oturum yine "Serbest Bildiriler" den oluşuyordu. Bu oturumda ilk söz alan fotoğrafçı ve grafik tasarımcı İbrahim Göğer oldu. Göğer konuşmasında Kavramsal Sanat, güncel sanat ve çağdaş sanat kavramlarını örnekler üzerinden tartıştı. Ardından söz alan Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi öğretim görevlisi Ömer

Orhun “Gün Ne Kadar Güncel!” başlığını taşıyan bir konuşma yaptı. Aynı oturumda söz alan fotoğraf tarihçisi, yazar ve küratör Engin Özendes ise 1840’lardan günümüze sanat akımları içinde fotoğrafın yeri üzerinde durdu.

Sempozyumun son oturumu “Sosyo-Kültürel ve Politik Bir Olgu Olarak Güncel Sanatın Gücü ve Gelecek Beklentileri” başlığını taşıyordu. Oturumda ilk sözü alan sanat eleştirmeni ve yazar Ayşegül Sönmez sempozyumun gerçekleştirildiği Çağdaş Sanatlar Merkezi’nde Rus Büyükelçi Andrey Karlov’un öldürülmesi olayında Burhan Özbilici tarafından çekilen fotoğraflardan birine dikkat çekti. Sönmez eleştirmen Jerry Saltz’a atıfla bu fotoğrafın “neden bu kadar resimsel” olduğu sorusu etrafında, günümüzde fotografik imgenin hala belge niteliği taşıyıp taşımadığını tartıştı. Oturumun ikinci konuşmacısı fotoğrafçı ve aktivist Shahidul Alam’dı. Fotoğrafın resmi, onun yerini alarak değil ama üzerindeki maskeyi kaldırarak özgürleştirdiğini söyleyen Alam bilgisayarın da fotoğraf için aynı şeyi yaptığını belirtti. Fotoğrafın kendinden de özgürleştirilmesi gerektiğinden söz eden Alam, orijinalliğin dayanağının başkalarının susturulduğu yerde konuşabilmeye olanak sağlayacak stratejiler olduğu üzerinde durdu. Oturumun diğer konuşmacısı Türkiye’de *Fotoğraf: Anahtar Kavramlar* kitabı ile tanınan Westminster Üniversitesi öğretim üyesi David Bate idi. Konuşmasına fotoğrafın arkasındaki güç ve iktidar ilişkileri ile başlayan Bate, daha sonra Jacques Ranciere’in temsil edici, etik ve estetikten oluşan üç imge rejiminin fotoğrafın üretimi ya da fotoğraf üretiminde kullanılan teknolojiden bağımsız olarak eleştirel fotoğraf pratiği üzerine düşünmek için iyi bir kavramsal çatı oluşturabileceğini belirtti. Oturumun diğer konuşmacısı sanatçı ve Sabancı Üniversitesi öğretim üyesi Murat Germen’di. Germen’in, günümüzde fotoğraf teknolojilerindeki gelişmelerden fotoğrafın hazır nesne olarak kullanımına, performans ile fotoğraf ilişkisinden deadpan estetiğine kadar pek çok meseleyi içeren kapsamlı konuşmasında, “kusurluluk” estetiğinin Türkiyeli fotoğrafçılar tarafından kullanımına getirdiği eleştiri dikkat çekiciydi. Germen, 1970’lerden itibaren Batı’da kullanılmaya başlayan bu estetiğin bugün ülkemizde çok popüler hale geldiğini ama bu tür fotoğrafların çok da “ilginç” olmadığını ve hatta sıradan olduğunu savundu. Germen’in konuşmasında genel olarak fotoğrafta moda haline gelen belirli biçimleri –kimi zaman gecikmeli olarak- tekrarlamaktansa özgünlüğü, kendi deyişiyle bir “duruş”u savunduğunu söylemek mümkün. Bu oturumun son konuşmacısı sanatçı ve Görsel Sanatlar öğretmeni Yakup Kuyucu fotoğrafın toplumsala ilişkin ipuçları barındırdığını savunarak bitpazarından bulduğu fotoğraflardan oluşan ve *Sahipsiz Fotoğraflar* başlığını taşıyan çalışması etrafında günümüz sanat pratikleri ile fotoğraf ilişkisini tartıştı.

Üç gün süren sempozyumda konuşmacıların ve panelistlerin önemli bir kısmı sanatçı ve öğretim üyesi kimliğini aynı anda taşıyan kişilerden oluşuyordu. Fotoğraf alanında yapılan bir sempozyumda bu durumun kaçınılmaz olduğunu ve sadece teoriye değil pratiğe dair tartışma yürütmek için de zengin bir zemin sunduğunu söylemek mümkün. Sempozyumdaki konuşmalar içerik bakımından –zaman zaman net çizgilerle ayırmak mümkün olmasa da- genel olarak üç kategoride toplanıyordu. Birinci kategoride belirli bir konuya odaklanan ve “akademik” niteliğe sahip konuşmalar yer alıyordu, ikinci kategori sempozyum kapsamındaki sergilerde çalışmalarını bulunan sanatçıların çalışmalarına ilişkin konuşmalarından oluşuyordu, üçüncüsü ise fotoğraf ve güncel sanat ilişkisine dair daha genel bir çerçeveye çizen konuşmalardı. Sempozyumun izleyici kitlesinin önemli bir kısmı amatör ve profesyonel fotoğrafçılardan, sanatçılardan oluşuyordu. Bu durum özellikle akademik niteliğe sahip konuşmalarda, izleyici ile konuşmacı arasında dil birliği kurulması konusunda zorluklar yaşanmasına neden oldu. Sempozyumda konuşmacılar konu gereği pek çok sanatçıdan örnekler verdiler. Ancak uluslararası örneklerin tamamının Batılı olması, Türkiye’den örneklerin ise genellikle İstanbul merkezli olması dikkat çekiciydi. Bu durumun, sanat tarihçilerini, sanat tarihi kitaplarını, bienalleri, galerileri, eleştirmenleri ve küratörleri kapsayan sanatın kurumsal yapısından kaynaklandığını söylemek mümkün.

Fotoğraf alanında yapılan sempozyum, panel gibi toplantıların oldukça az olduğu bir ortamda Fotoğraf ve Güncel Sanat Sempozyumu konunun farklı boyutlarının tartışılması ve bu alanda yapılan çalışmaların sunulması için bir fırsat yarattı. Fotoğrafa odaklanan toplantıların daha sık düzenlenmesi, bu alanda çalışanların bir araya gelerek fikir paylaşımında bulunmalarına ve üretilen işlerin ve bilginin kamusallaşmasına katkıda bulunacaktır.